

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΞ ΡΕΓΚΕΡ

Μιά χαρακτηριστική εικόνα της ζωής του Ρέγκερ μέσα στο σπίτι του, την έδωσε η ίδια η γυναίκα του στο μηνιαίο δελτίο των έκδοτων Βελγύκεν και Κλάζινξ, άμέσως μετά το θάνατό του: «Κατοικούσαμε, γράφει, σ' ένα έξοχικό μέρος στα περίχωρα της Λιψίας. Συχνά πήγαινα για φώνια στην πόλη προσπαθώντας να συνδυάσω αυτές τις ημέρες με εκείνες που ο άνδρας μου δίδασκε στο Ώδείο, ώστε να επιστρέφουμε μαζί στο σπίτι. Κάποια μέρα όμως που χρειάστηκε να φύγω έκτακτα για την πόλη αφήνοντας τον άνδρα μου μόνο στο γραφείο του, τον παρακάλεσα ν' αφήσει τα παιδιά μας να παίξουν στο δωμάτιό τους και τόν βεβαίωσα ότι θα είναι ήσυχα, όπως άλλωστε μου υποσχέθηκαν. Δέχτηκε μ' ευχαρίστηση. Άλλα τί θέαμα αντίκρισα στο γυρισμό μου: Τα παιδιά έπαιζαν τα... άγρια θηρία της ζουγκλας, έβγαζαν ανάρθρες κραυγές προσπαθώντας να μιμηθούν τα θηρία και είχαν αναποδογυρίσει τα πάντα: ανάμεσά τους έγραφε γαλήνιος και άταραχος ο πατέρας τους. Όταν τόλμησα να τα παρατηρήσω για τις άταξίες τους γύρισε προς τό μέρος μου και μου είπε ήρεμα: «Γιατί τά μαλώνεις, αγαπητή μου; τά παιδιά ήτανε πολύ ήσυχα και δέ μ' ενόχλησαν καθόλου. Δεν είναι έτσι κοριτσάκια μου;» Φυσικά τά «κοριτσάκια τους» ήταν πολύ σύμφωνα.

Αυτός ήταν ο Ρέγκερ πρῶος, αγαθός και υπομονητικός.

Μιά πραγματική χαρά γι' αυτόν ήταν οι δύο του μικρούλες, Κρίστα και Λόττι που απόχτησε με την Έλζα φόν Μπαγένακι.

Πάντα σχεδόν τις ὤρες της αναπαύσεως μετά τό γεύμα ή οικογένεια του Μάξ Ρέγκερ έδινε αυτή τη χαριτωμένη εικόνα: ο συνθέτης με τις δύο μικρούλες στά γόνατά του, ή μητέρα Έλζα αντίκρι τους σε μία πολυθρόνα και... ο πιστός τους σκύλος «Βάλντι» ξεπλωμένος στα πόδια τους. Πραγματική ευτυχία τά γαλήνια βράδια ὕστερα από τις κοπιαστικές πρόβες με την ὀρχήστρα της πόλης Μάινινγκεν, μετά από τά μαθήματα στο Ώδείο και της άτέλειωτες ὤρες της σύνθεσης. Δεν του ὄρεσε να σπαταλά χρήματα, δέ στερούσε ὅμως τά μικρά του από τά μικροπράγματα, τά τόσο σημαντα καμιά φορά, που φέρουν ὄμως τόση εὐτυχία στο σπίτι.

Την ὥρα της δουλειάς του ἔκανε την ἐντύπωση του χρόνου με ὁ ζήλος του ξεουβετέρανε την κόπωση. Θα μπορούσε να τόν βρει ή σόγη σκυμμένο πάνω στα χαρτιά του, ἄν ή γυναίκα του, ή μεγάλη και πιστή αυτή συντροφός του, δέ φρόντιζε να του ὑπενηθμίζει λίγο και την ὡρα του. Τό ίδιο ἔκανε και όταν με την ὀρχήστρα της Μάινινγκεν βρισκόταν σά διάφορες Γερμα-

νικές πόλεις για συναυλίες. Ίσως αυτή ή κόπωση να τόν έστειλε τόσο πρόωρα στον τάφο. Πέθανε τό 1916 μέλις 43 χρόνων.

Γιά τό μεγάλο αυτό Γερμανό συνθέτη κυκλοφορεί και τό παρακάτω ανέκδοτο.

Στό σαλόνι μιάς ἀριστοκρατίαςας κυρίας, ανάμεσα σε διαλεχτούς προσκεκλημένους, ὁ Μάξ Ρέγκερ ἐκτελούσε κάποιο βράδυ στο πάνω διάφορες συνθέσεις δικές του ή ἑένες. Κάποια στιγμή ἔπαιξε και τό **Κουίν-τέττο της Πέτροφας** του Σούπερτ. Τόσο ήταν ὠραία ή ἐκτέλεση και τόσος ὁ ἐνθουσιασμός της οικοδέσποινας, ὡστε την ἄλλη μέρα του έστειλε σε ἑνδειξη εὐγνωμοσύνης μιά πιστάλλα γεμάτη λαχταριστές πέτροφες.

Ὁ Ρέγκερ ευχαριστημένος πολύ από τό πρωτότυπο δῶρο ἀπάντησε με ένα μπιλλιτάκι: «Σας ευχαριστώ για τό δῶρο σας και σας ὑπόσχομαι σε προσηχή συγκέντρωση να σας παίζω τό... «Μενουέττο του Βαοδιού» του Χάυβν.